

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JEAN JEANNOT

..... Η ΝΕΡΑΪΔΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΛΙΖΑ, 47 ετών, μά φαίνεται κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερη. Χλωμή, αδύνατη, ντυμένη φτωχικά. ΑΝΝΑ, 45 ετών, μά μ' εμφανίζοι νέας κοπέλλας.

(Σ' ένα πλούσιο επιπλωμένο διάδρομο. Η Έλιζα κάθεται και περιμένει).

ΕΛΙΖΑ.—Θεέ μου!... Πόσο άργει αυτή η κυρία!... Είπε τρομερό να ζητήν κανείς εργασία και μάλιστα στην ηλικία που βρίσκομαι εγώ. Να ζητήν επιμόνος, με χίλιες ικεσίες, και να μη βρισκω, να μη βρισκω πουθενά... Άραγε θα με δεχτούν εδώ; "Η θά φύγω κι' από δω πέρα απογοητευμένη;

(Μπαίνει η Άννα. Η Έλιζα σηκώνεται

από τη θέση της).

ΑΝΝΑ.—Καθίστε, σάς παρακαλώ, κυρία.

(Κάθεται κι' η ίδια κοντά στην Έλιζα).

ΑΝΝΑ.—Να με συγχωρείτε που άργησα λίγο και σάς έκανα να περιμένετε.

ΕΛΙΖΑ.—Δεν ληιάζει, κυρία.

ΑΝΝΑ.—Δοιπόν; Σάς στέλνει η κυρία Ντυπόν, δεν είν' έτσι;

ΕΛΙΖΑ.—Μάλιστα, κυρία. Με στέλνει η κυρία Ντυπόν. Θέλετε μήπως να ιδήτε τα πιστοποιητά μου; (Έτοιμάζεται ν' ανοίξει την τσάντα της).

ΑΝΝΑ.—Είνε περιττόν... Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στην κυρία Ντυπόν. Άλλωστε, έχετε τόσο καλό παρουσιαστικό!...

ΕΛΙΖΑ.—Ευχαριστώ πολύ, κυρία.

ΑΝΝΑ.—Θά μπορούσατε λοιπόν να εργασθήτε στο σπίτι μου ως οικονόμος;

ΕΛΙΖΑ.—Μάλιστα, κυρία, ως οικονόμος ή ως γκουβερνάντα για τα παιδιά σας. Όπως θέλετε.

ΑΝΝΑ.—Τά παιδιά μου είνε αρκετά μεγάλα, αλλά πάντα έχουν ανάγκη από την επίβλεψη μιάς μορφωμένης κυρίας. Μά δεν μω' ελπίζετε ν' όνομά σας...;

ΕΛΙΖΑ.—Έλιζα Λαζούρ, κυρία.

ΑΝΝΑ.—(εινάξεται ξαφνισμένα).—Έλιζα Λαζούρ;...

ΕΛΙΖΑ.—Μάλιστα, κυρία.

ΑΝΝΑ.—(κωτάζοντας την με προσοχή).—Είστε σεις ή Έλιζα Λαζούρ... ή «Νεράϊδα»;

ΕΛΙΖΑ.—(άναστενάζοντας).—Ναί. Όταν ήμουν νέα, μ' έλεγαν «Νεράϊδα». Ήμουν όμορφη τότε, πολύ όμορφη... Μά πώς τό ξέρετε σεις, κυρία; Είνε τώρα τόσο καιρός από τότε...;

ΑΝΝΑ.—(μονολογεί).—'Η Έλιζα... 'Η όμορφη Έλιζα... 'Η νεράϊδα!... 'Η μαγευτήν νεράϊδα, που έπαιρνε τά μυαλά και τις καρδιές των νέων...;

ΕΛΙΖΑ.—Έχετε άκούσει να μιλούν για μένα, κυρία;

ΑΝΝΑ.—Άλλοίμονο, άγαθή μου... Φαίνεται πως κι' εγώ άλλαξα πολύ, αφού δεν μ' αναγνωρίζεις.

ΕΛΙΖΑ.—Ποιά είστε λοιπόν;

ΑΝΝΑ.—Τό οικογενειακό μου όνομα είνε: Άννα Λεμπλάν.

ΕΛΙΖΑ.—(κωτάζει έκπληκτη την Άννα. Ύστερα κατεβάζει ταπεινωμένα τά μάτια της).—Θεέ μου!...

ΑΝΝΑ.—Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που έχομε να ιδωθούμε, Έλιζα;

ΕΛΙΖΑ.—(με σκυμμένο πάντα τό κεφάλι).—Πολλά. Πάρα πολλά...;

ΑΝΝΑ.—Πόσα; Είκοσι... είκοσιδύο;

ΕΛΙΖΑ.—Είκοσιδύο ακριβώς.

ΑΝΝΑ.—Τόσα χρόνια!... Είνε φυσικό λοιπόν να χομε αλλάξει πολύ από τότε.

ΕΛΙΖΑ.—(κωτάζοντας δειλά την Άννα).—Κι' όμως έσεις, μπορεί να πη κανείς πως είστε ώραιότερη τώρα. Ένώ εγώ; Έγώ είμαι ένα όρειπιο.

ΑΝΝΑ.—Γιατί, Έλιζα; Ύποφρες πολύ στη ζωή σου;

ΕΛΙΖΑ.—(στενάζοντας).—Πάρα πολύ. Ναί, πάρα πολύ. 'Ο Θεός μ' έτιμόρησε σκληρά, πολύ σκληρά... (Σεσπάει ξαφνα σε κλάματα).

ΑΝΝΑ.—Μην κλάς, Έλιζα.

ΕΛΙΖΑ.—'Αν ξέρατε με πόσα δάχρυα πλήρωσα τη λίγη μου ευτυχία... Έγώ... 'Η νεράϊδα... Γιατί ήμουν πολύ καλή, πολύ φιλάρεσκη. Μία νεράϊδα, ναί, αλλά πολύ επιπόλαιη. Μου άρεσε τόσο να έχω θύματα, να παίζω με τις καρδιές και τις ζωές των ανθρώπων. 'Ηθελα όλος ο κόσμος να τρελλανέται, να πεθαίνη για μένα. Φρέναζα όταν έβλεπα ένα νέο να προτιμά μιάν

άλλη γυναίκα, ενώ ύπήρχα εγώ, η πεντάμορφη νεράϊδα.

ΑΝΝΑ.—(χαμογλώντας πικρά).—Κι' έκανες τό καθε τι για να ξετρελλανής εκείνους που δεν σεφρόντουσαν πίσω σου, σάν σκλάβοι, σάν δούλοι σου...;

ΕΛΙΖΑ.—Ναί... Ναί... Ντρεπόμαι τώρα για όλ' αυτά. Μά έτσι είνε... Κι' αφού έπαιξα με τις καρδιές όλων των νέων που γνώρισα, αφού ξελόγισα ακόμα και παντρεμένους κι' ανάγκασα ένα απ' αυτούς ν' αυτοκτονήσθ, ξελόγισα στο τέλος και τόν δικό σου αρραβωνιαστικό, Άννα...;

ΑΝΝΑ.—Και τόν πήρες κι' έφυγες.

ΕΛΙΖΑ.—Ναί. Την παραμονή ακριβώς που ήταν να γίνη ο γάμος σας.

ΑΝΝΑ.—Κι' εγώ από την άτελεισία μου, θέλησα να πεθάνω...;

ΕΛΙΖΑ.—Άλλοίμονο, ναί... Και μόλις σ' έσωσαν από τά δόντια του Χάρου...;

ΑΝΝΑ.—Τόν αγαπούσα πολύ τόν Άνδρέα, Έλιζα.

ΕΛΙΖΑ.—Τό ήξερα. Κι' όμως δεν σέ λυπήθηκα και σου τόν πήρα, σου τόν έκλεψα.

ΑΝΝΑ.—Μ' αγαπούσε κι' εκείνος. Άλλά σου ήξερες την τέχνη να χωρίζεις και τά πιο αγαπημένα ζευγάρια.

ΕΛΙΖΑ.—'Ημουν τόσο σκληρή, τόσο φιλάρεσκη!... Δεν μπορούσα να τό πάρω άπόφασι πως ο Άνδρέας, ο πιο χαριτωμένος, ο πιο γοητευτικός νέος της πόλεώς μας, έρωτευθηκε έσένα που δεν ήσουν τόσο ώραία όσο εγώ, πως προτίμησε έσένα από μένα, την πανωραία «Νεράϊδα». Κι' έκανα ό,τι μπορούσα για να σου τόν πάρω...;

ΑΝΝΑ.—Και μου τόν πήρες, Έλιζα.

ΕΛΙΖΑ.—Άλλά τόσο ακριβά τόν πλήρωσα τόν θρίαμβό μου αυτόν. 'Ο Άνδρέας ήταν φοβερά ζηλιάρης. Τόν έκανα να ύποφρη πολύ στις άοχές με τη φιλαρέσκεία μου, ως που απογοητευθήκε στο τέλος, βαρέθηκε, άηδίασε και μ' εγκατέλειψε.

ΑΝΝΑ.—Έντωματεξού όμως είχε καταστραφεί οικονομικώς και ήθικώς, για σένα.

ΕΛΙΖΑ.—Και θέλησα να ξαναγορήσι πειά σ' έσένα...;

ΑΝΝΑ.—Μά εγώ ήμουν πειά παντρεμένη. Οι γονείς μου κατόφθησαν τέλος να με πείσουν να πάρω έναν άλλον...;

ΕΛΙΖΑ.—Κι' ο Άνδρέας, από την άτελεισία του, σηκώθηκε κι' έφυγε για την Άμερική και κανείς δεν έμαθε πειά τίποτα γι' αυτόν...;

ΑΝΝΑ.—Κι' εσύ;

ΕΛΙΖΑ.—Καθώς είχα βρεθεί μόνη, σέ ξένο μέρος, όμορφη, νέα κι' ελαφρόμυαλη, τί μπορούσα να κάνω; Ανέβηκα στη σκηνή κι' άρχισα να γυρνά από θέατρο σέ θέατρο κι' από άρχαλιά σ' άρχαλιά. Μά και νεράϊδα άν είσαι, δεν μπορείς να βαστάξεις πολλή καιρό σ' αυτή τη ζωή, πιστέψέ με, Άννα. Κουράστηκα, άρρώστησα, έχασα την όμορφιά μου, γέρασα πρόωρα. Πείνασα!... Ναί, πείνασα. Αναγκάστηκε τότε να ζητήσω εσοδαρές δουλειές. Μά να σου πω την άλήθεια, δεν τά καταφέρνω τόσο καλά. Σ' όσα σπύτια πήγα να εργασθώ, δεν έμειναν ευχαριστημένοι. Δεν έχω καμιά σδελτωσύνη πειά, εγώ ή νεράϊδα. Και στο τέλος ή κυριές με ξεφορτώνονται με κάποια πρόφασι, δίνοντάς μου ένα πιστοποιητικό στο χέρι. Δυσκόλια παίρνω πειά τά πόδια μου. Έγώ που χόρευα σάν νεράϊδα. Έγώ... Και τώρα;... Τάφερες ή Μοίρα να ρθώ στο δικό σου σπίτι ζητώντας έγγασία. Μά βέβαια, δεν είνε δυνατόν να με δεχτής εσύ... (Σηκώνεται). Άννα... Σου ζητώ ευχόμενη για τό κακό που σου έχω κάνει. Είνε πολύ άργά. Άλλά τιμωρήθηκα αρκετά. Και τώρα, για σκέψου, εγώ ή νεράϊδα, γυρνά από σπίτι σέ σπίτι ζητιανεύοντας εργασία. Αντίο, Άννα... Εύχομαι να είσαι πάντα ευτυχισμένη...;

ΑΝΝΑ.—Έλιζα, μη φεύγεις. Μείνε... Ναί, μη με κωτάζεις έκπληκτη, μείνε. Ναί... Έγινες ατία να ύποφέρω πολύ. Πάρα πολύ. Μου πήρες τόν μόνο άνθρωπο που άγάπησα στη ζωή μου. Με τόν άντρα μου μόνο τό καθήζον με συνέδεσε. Και σ' όλη μου τη ζωή, και όταν ακόμα έγινα μητέρα, σου τό εμπιστευόμαι τώρα έσένα, είχα πάντα μπροστά μου την εικόνα του Άνδρέα. Βέβαια, σιγά-σιγά, καθώς μεγάλωναν τά παιδιά μου, παρηγορήθηκα λίγο, μά και τώρα ακόμα που προφέρω τό όνομά του, τά χείλη μου τρέμουν. Μά νοιώθω συγχρόνως κι' έναν άπεραντο οκτώ για σένα... Έξυγνιστηρες άρεκέτά!...

ΕΛΙΖΑ.—Αισθάνεσαι οκτώ για μένα που σου έκανα τόσο κακό; Μά πως είνε δυνατόν να μείνω εγώ εδώ στο σπίτι σου, σιμά σου, σιμά στον άντρα σου και στα παιδιά σου; (Χαμογλώντας πικρά). "Ω, τώρα πειά δεν είμαι, βέβαια, επικίνδυνη. Και να θέλω, δεν μισώ πειά να ξελογιάσω κανένα. Μά πως να σου τό πω... Ντρέπομαι να μείνω στο σπίτι σου.

ΑΝΝΑ.—Θά πω στον άντρα μου και στα παιδιά μου πως είσαι μιά μαζευτή μου συγγενής...;

ΕΛΙΖΑ.—Δεν είνε δυνατόν να γίνη αυτό, Άννα...;

ΕΛΙΖΑ.—'Ημουν όμορφη τότε, πολύ όμορφη!...

Ο Φαβρίκιος βγήκε απ' τόν μικρό σταθμό, πέρασε την πλατεία και κώθηκε σ' ένα σκοτεινό δωμάσιο. Περατούσε με βήμα γρήγορο και σταθερό. 'Απ' τὸ ταξίδι, τὰ βλέφαρά του ἦσαν γενεάτα σκάνη κι' ἡ βαθειῆς ρυτίδες τοῦ προσώπου του εἶχαν γίνει ἀκόμα πὸ ἔντονος ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀγρύπνια.

Όταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ δημαρχεῖο, στάθηκε μιά στιγμή καὶ κύτταξε τὴν πρόσωπὸ τοῦ κτιρίου καὶ τὰ ἀνθοστολισμένα γάζκελα τοῦ περιβολιοῦ. Ἔπειτα μουρμούρισε μόνος του:

— Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, δὲν ἦταν ἐδῶ ἀκόμα τὸ δημαρχεῖο...

Εἶχε περὶ νυχτοσεὶ καὶ τὸ ἀσμένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔλουξε τὰ τελευταῖα σπιτὰ τῆς μικρῆς πολιτείας. Ὁ Φαβρίκιος στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ποῦ βρισκότανε χωρμένο στὸ βάθος ἑνὸς κήπου. Ἡ καρδιά του πήγαινε τώρα νὰ πιάση ἀπ' τοὺς χτύπους, σὰν ξαναθυμῶταν τὰ περασμένα.

Πόσο εὐτυχημένῳ εἶχε ζήσει ἄλλοτε στὸ σπίτι αὐτὸ τοῦς πρώτους μῆνες τοῦ γάμου του μετ' τὴν γυναῖκα του τὴν Ἀδριανή! Τὴ λάρτρεινε, τὴν προσκυνῶσε σὰν θεά! Κι' ὅμως, ὅταν τὸν κυρίευσε ξαφνικά τὸ πάθος ἐκεῖνο τῶν ταξειδῶν καὶ τῆς νομαδικῆς ζωῆς, εἶχε πούλησει ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα κι' εἶχε φύγει μιά νύχτα μυστικά, ἀφίροντας τὴ νεαρὴ του γυναῖκα χωρὶς κανένα λόγῳ ζωῆς!...

Φεύγοντας δὲν εἶχε συλλογιστῆ καθόλου τὴ λύτῃ ποῦ θᾶνονοθε ἦ Ἀδριανή γιὰ τὴ σκληρὴ του αὐτῇ προᾶξι, δὲν εἶχε γνοισταεῖ γιὰ τὴ δυστυχισμένην του γυναῖκα, ποῦ θὰ μορούσε ἴσως καὶ νὰ τρελλασθῆ ἀπ' τὴν ἀπελπίσια τῆς. Χωρὶς καμμιὰ τύχη, εἶχε ζητήσει νὰ ξεγάση κάθε δεσμό του μετ' τὰ περασμένα καὶ νὰ δημιουργήσῃ μιά τύχη λαμπρῇ, νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρα καὶ τὶς φιλοδοξίεσ του.

Γρήγορα ὅμως ἡ χρονὸς του ἐλπίδες εἶχαν σβύσει κι' εἶχε δοκιμάσει τὶς πίκρες τῆς ἀποτυχίας. Γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψῆμι του, ἀναγκάστηκε νὰ κάνει τὶς πὸς ταπεινωτικῆς δουλειῆς. Καὶ τώρα, ἄθλιος, ταπεινὸς καὶ πεινασμένῳ φωνοῦσε στὴν Ἀδριανή, σέρονοντας μαζί του τὸ φροτῖο τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πτώχειας του...

Όταν βροθῆκε μπροστὰ στὴν καγκελλᾶτορτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς γυναῖκας του, δὲν τόλμησε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδῶνι. Μιά σκνήν τὸν ἔκανε νὰ διατάξη: Πῶς θὰ τὸν δεχτόταν ἡ Ἀδριανή; Θάθελε τιμὰ νὰ ξαναεῖθῃ μπροστὰ τῆς ἕνα σῖζυγο ἀπιστο κι' ἐξευτελισμένο;

Ἡ καγκελλῆνια πόρτα τοῦ φάνηκε ξαφνικά σὰν ἕνας ἀνπερόβλητος φραγμός... Ἀλλὰ τὸ κορῖο κι' ἡ ἔξάντλησι νίκησαν κάθε διαταγμὸ στὴν ψυχὴ του. Σκαρφάλασε λοιπὸν ἀπ' τὸν μαντρότοχο, πήδησε μέσα στὸ περιβόλι, πλησίασε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μετ' τὰ δυνατὰ του ματάτα τὴν ἐσπρωξέ καὶ τὴν ἀνοιξε εὐκόλια. Προχώρησε ὅστερα τοῦ διάδρομο, κυττάζοντας γύρω του μετ' διαταγμῳ. Τὰ ἔπιπλα ξεχωρίζαν, μαῦρα μέσα στὸ μσοσοκόταδο. Τὸ πάτομα ἔτριψε σὲ μιά στιγμή κάτω ἀπ' τὰ βήματά του.

Κι' ἔξαφνα ἀνοιξε ἡ πόρτα κάποιας κἀμαρας καὶ φάνηκε μιά γυναῖκα. Στάθηκε μιά στιγμὴ κυττάζοντας τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνο ξένο, κι' ὅστερα προχώρησε μετ' ἄρροσε πρὸς τὸ μέρος του, λέγοντάς του:

— Ποῖς εἶσαι; Τί θέλεις ἐδῶ; Φεύγα ἀμέσως! Βλέποντάς τὴν ἔτοιμη νὰ βάλῃ τὶς φωνῆς γιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια, ὁ Φαβρίκιος μουρμούρισε μιά λέξι μονάχα, ἕνα ὄνομα ποῦ τόσες φορῆς τὸ εἶχε φθυριῶσι μέσα στὶς τύψεις καὶ στὴν ἀγωνία του:

— Ἀδριανή!...

Ἡ γυναῖκα του τὸν κύτταξε προσετικώτερα καὶ μ' ὄλη τὴν ἄθλια ἐκείνη ὄψη του καὶ τὰ κορυφλισμένα του ρουχα, τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

— Φαβρίκιε!... φώναξε, ἐσύ... ἐσύ!...

Γιὰ μιά στιγμὴ ὡσπασαν κι' οἱ δύο τους, ξαναφέροντας στὴ μνήμη τους τὰ περασμένα. Ὑστερα ὁ Φαβρίκιος μουρμούρισε καὶ πάλι:

Ἰσχύει, ἀλλὰ βαθεῖα πολὺ, ξᾶντησε μέσα μου ἡ τύψη, ἡ τροπή... ANNA.—Τότε, ἂν δὲν θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ, μαζί μου, σὲ παρακαλῶ νὰ δεχτῆς τὴν προστασία μου. Μὴ ζητᾶς ἐργασία. Ἐ' ἀναλάβω ἐγὼ τὰ ἔξοδά σου, τὰ πάντα... ΕΛΙΖΑ.—Εὐχαριστῶ. Ἄννα. Μὰ κι' αὐτὴ ἡ μεγαλοψυχία σου θὰ εἶνε μιά τιμωρία γιὰ μένα. Μιά σκληρὴ τιμωρία. Καὶ γι' αὐτὸ τὴ δέχομαι. ANNA.—Εὐχαριστῶ. Θέλω ἐπίσης νὰ σὲ βλέπω κάποτε. Ἔτσι, σὰν ἀδελφῇ. Χωρὶς νὰ μιλοῦμε γιὰ τὰ περασμένα. ΕΛΙΖΑ.—Εἶσαι ἕνας ἀγγελοσ, Ἄννα. Μὰ ποῦ εἶπες;... Καὶ ἡ καρδιά σου θὰ εἶνε γιὰ μένα τιμωρία. ANNA.—Δέχεσαι λοιπὸν ὀριστικά; ΕΛΙΖΑ.—Ναί, δέχομαι, γιὰ νὰ ὑποφέρω καὶ γιὰ νὰ ἐξιλειωθῶ περισσότερο. (Φιλεὶ κλαίοντας τὰ χέρια τῆς Ἄννας). ANNA.—Φτωχὴ νεράδα!...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΟΛΟ ΤΕΓΛΙΟ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Σκληρά... ἄγρια... Σώπασε λιγάκι κι' ὅστερα πρόσθεσε μετ' φωνὴ χαμηλῇ, ὑπόκοψη, μὰ κι' ἀποφασιστικῇ: —Καὶ τώρα φύγε ἀμέσως! Δὲν ἔχει θεοὶ ἐδῶ γι' ἀνθρώπους σὰν κι' ἐσένα!... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε μιά φωνὴ κοριτσιάτικη ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο: —Μαμά! Μαμά! Τί κάνεις ἐκεῖ; Ὁ Φαβρίκιος χλόμασε κι' ἐρώτησε: — Ἐχεις κόρη;... —Καὶ τί σὲ νοιάζει αὐτό; μουγγύρισε ἡ Ἀδριανή. Ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη ποῦ τὸν ἀνάθεμα μετ' τὸν ἰδρωτὰ μου καὶ τὴν ἀγάπη μου. Ἐσύ δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα πάνω σ' αὐτὴν. —Μαμά! Μαμά! Ξανακούστηκε ἡ φωνὴ ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Καὶ σὲ λίγο ἕνα χαριτωμένο κοριτσιάκι, ντυμένο μετ' τὰ νυχτικά του, ὄρισσε στὸ διάδρομο ἀπ' τὴν ἀνοιχτῇ πόρτα. Μόλις εἶδε ὅμως τὸν ξένο ἐκεῖνο, σταμάτησε διαστακτικῇ.

— Ποῖς εἶν' αὐτός; ὁ κύριος; ρώτησε τὴ μητέρα του. — Ἐνας ξένος, ἀγάπη μου! Ἐρχεται ἀπὸ μακριὰ καὶ θὰ φύγῃ ἀμέσως! ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή. — Τί περιεργὸ! εἶπε τότε ἡ μικρῇ. Πῶς μοιάζει ὁ κύριος μετ' τὴ φωτογραφία ποῦ ἔχεις στὴν κἀμαρά σου! — Σῶπα! Σῶπα! φώναξε ἡ Ἀδριανή συγκινημένη. — Γιατί, κύριε, θέλετε νὰ φύγετε ἀμέσως; ρώτησε ὅστερα ἡ μικρῇ γυρνώντας στὸ Φαβρίκιο. Καὶ γιὰ κλάει; — Εἶνε ἀπ' τὸ κορῖο... ἀπ' τὸ κορῖο τοῦ δρόμου, ἀπάντησε ἐκεῖνος, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα ποῦ τρεχαν στὰ μάγουλά του. Ἔπειτα, γυρνώντας στὴ γυναῖκα του, τῆς εἶπε ἰκετευτικά: — Πρὶν νὰ φύγω, ἤθελα νὰ φιλήσω τὴ μικρῇ! Μπορῶ;...

Ἡ μητέρα ἔκανε μετ' τὸ κεφάλι τῆς μιά κίνησι καταφατικῇ, ἀκουμπώντας σ' ἕνα τραπέζι. Ὁ Φαβρίκιος ἔσκυψε τότε καὶ χάιδνε μετ' τὰ χεῖλη του ποῦ ἔτρεμαν τὰ ξανθὰ μαλλιάκια τῆς μικροῦλας. — Φεύγω τώρα, μουρμούρισε κατόπι, μετ' τὸ κεφάλι σκυφτό. — Μὰ γιατί φεύγετε; ρώτησε πάλι ἡ μικρῇ. Πῶς θὰ ἤθελα νὰ ἴω ἐγὼ ἕναν μπαμπὰ σὰν καὶ σᾶς... Μείνετε μαζί μας!...

Χωρὶς ν' ἀπάντησῃ, ὁ Φαβρίκιος προχώρησε σκυφτός πρὸς τὴν πόρτα. Ἀνοίγοντάς τὴν γιὰ νὰ φύγῃ, ἔκριξε μιά στερενὴ λυπητρὴ ματιὰ πρὸς τὸ παιδὶ τοῦ καὶ τὴν γυναῖκα του. Τὸ βλέμμα του αὐτό, τὸ τόσο λυπημένο, διασταυροῦθηκε μετ' τὸ βλέμμα τῆς Ἀδριανῆς. Ἡ σῖζυγος ἦταν σκληρῇ, ἀδυσώπητη, μὰ ἡ μητέρα συγκινηθήκε. Γύρισε καὶ κύτταξε τρυφερά τὸ κοριτσιάκι τῆς καὶ εἶδε τὰ μάτια του ἴγρω καὶ βορνακῶμενα. Αὐτὸ παιδὶ γέμισε τὴν καρδιά τῆς συμποῖνα. Ἐξᾶσε μετ' μὴς ὄλα τὰ περασμένα. Καὶ γυρνώντας στὸ Φαβρίκιο ποῦ ετοίμαζόταν νὰ κλεισθῇ πίσω του τὴν πόρτα καὶ νὰ χαθῆ μέσα στὸ σκοτάδι σὰν φάντασμα, ὅπως ἦρθε, τοῦ φώναξε μιά λέξι μονάχα: — Μείνε!...

ΓΝΟΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ὁ χρόνος τρέχει μετ' καλασμό ἀφρητισμένο ἀλόγου ὅταν εἴμαστε εὐτυχῆς, ὅταν ὅμως μᾶς βασανίζει κάποια δυστυχία, βαδίζει σέρονοντας τὰ πόδια του σὰν σακάτης γέρος.

A. Δουμάς.

Κάθε στιγμὴ ποῦ σπαταλᾶ κανεῖς, εἶνε χαμένος χαρακτήρ καὶ χαμένο πλεονέκτημα. Ἐγὼ ἔξ' ἄλλου, κάθε λεπτό ποῦ διαθέτεις κανεῖς ἐποφελῶς, εἶνε χρόνος — κεφάλαιο κατατεθειμένο μετ' ὑπερογκῳ τόκο. Λόρδος Chesterfield.

Εἶνε νὰ ἀπορῆ κανεῖς πῶς ὑπάρχον ἀνθρώποι ποῦ ἀσωτεύον σὲ ἀπόλυτῃ ὀκνηρία ἕνα λεπτό, ἀπ' τὴ μικρῇ μερίδα τοῦ χρόνου ποῦ μᾶς δόθηκε σὲ τοῦτον τὸν κόσμῳ. Ὁ ἴδιος.

— Φαβρίκιε!... φώναξε, ἐσύ... ἐσύ!...

ΡΑΟΛΟ ΤΕΓΛΙΟ